

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci stěžovatele **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, za účasti **D. K.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2006, č. j. 36 Az 100/2005 - 26,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2006, č. j. 36 Az 100/2005 – 26, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2006, č. j. 36 Az 100/2005 – 26, bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 20. 7. 2005, č. j. OAM-4348/VL-10-LE06-2002, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu účastníkovi podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na účastníka nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že účastník k doplnění žaloby doložil lékařskou zprávu, která byla sice vydána až po datu vydání napadeného správního rozhodnutí, ale popisuje zdravotní potíže účastníka v době před jeho vydáním. Podle dosavadní judikatury lze za důvody, jež zákonodárce předpokládal jako příklady udělení humanitárního azylu, považovat např. těžkou nemoc či zdravotní postižení, vysoký věk apod. Stěžovatel ve svém rozhodnutí nijak nehodnotil zdravotní stav účastníka a neopatřil si za tím účelem ani potřebnou zdravotní dokumentaci. Stěžovatel se v rámci odůvodnění neudělení azylu z humanitárních důvodů omezil pouze na konstatování, že po celkovém posouzení spisového materiálu neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu. Podle krajského soudu neobstojí

ani argumentace stěžovatele, že jej účastník neinformoval o svém zdravotním stavu a tak mu tato skutečnost v době vydání správního rozhodnutí nebyla známa. Ze zásady materiální pravdy stanovené v § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vyplývá, že správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Podle názoru krajského soudu si stěžovatel mohl a měl obstarat informace o zdravotním stavu účastníka. Tuto svou povinnost stěžovatel nesplnil a nelze přičítat zcela k tíži účastníka, že o svém nepříznivém zdravotním stavu a provedené operaci stěžovatele neinformoval.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, jejíž důvod spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť neakceptuje právní názory a závěry krajského soudu a trvá na tom, že mu jako správnímu orgánu nelze dávat zcela k tíži nedbalost účastníka v ochraně jeho práv, o nichž byl na samém počátku azylového řízení náležitě poučen. Nedbání o ochranu vlastních práv ve správním řízení pak vyústilo ve verdikt správního orgánu, který za daného stavu věci těžko mohl rozhodnout jinak než rozhodl. V tomto směru stěžovatel odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. IV. ÚS 613/03. Dále namítal, že jako správní orgán je v azylovém řízení povinen dbát na ochranu osobních údajů žadatele o azyl a tato povinnost mu neumožňuje činit vyšetřování za účelem zjištění stupně závažnosti nemoci žadatele o azyl a jejích následků, aby z vlastního podnětu stěžovatel zkoumal případnou existenci důvodu hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, když žadatel při pobytu na území České republiky onemocní a žádnou zprávu o tom stěžovateli nepodá. Nic na tom nemění fakt, že český stát garantuje a hradí náklady spojené se zdravotní péčí poskytovanou cizincům žádajícím o azyl. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Jak vyplynulo ze správního spisu stěžovatel ve správním řízení zkoumal, zda v případě účastníka byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu a dospěl k závěru, že tomu tak není. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod udělení azylu podle § 12. Udělení azylu je na úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Stěžovatel řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci účastníka, tak i stav v jeho zemi, a pokud z nich nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, a to zejména, když účastník ve správním řízení sám o udělení humanitárního azylu ani nežádal, ani neuvedl žádné zvláštního zřetele hodné důvody pro jeho udělení, které by mohl stěžovatel zvážit a přezkoumat. Stěžovateli za této situace nevznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu účastníkem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci podle ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Pokud tedy účastník svého práva navrhopvat důvody pro udělení humanitárního azylu nevyužil, ač k tomu měl řádnou příležitost, nelze se žalobou, a ani kasační stížností, takového stavu domáhat. Krajský soud tedy postupoval v rozporu se zákonem pokud v podstatě vytýkal stěžovateli, že se dostatečně nezajímal o zdravotní stav účastníka, přičemž neměl sebemenší informaci o tom, že účastník má zdravotní problémy. Navíc je nutno také

poukázat na to, že účastníkovi nic nebránilo v tom, aby o svých zdravotních potížích stěžovatele informoval, když byl dne 24. 5. 2005 propuštěn z Kliniky úrazové chirurgie do domácího ošetření a stěžovatel o jeho žádosti o azyl rozhodl až dne 20. 7. 2005.

Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle odst. 2 citovaného ustanovení vyslovil, že se věc vrací krajskému soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu